

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 15 d'octubre de 2025

Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. IV. La resurrecció de Crist i els desafiaments del món actual. 1. El Ressuscitat, font viva de l'esperança humana

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

En les catequesis de l'Any jubilar, fins aquest moment, hem recorregut la vida de Jesús seguint els Evangelis, des del naixement fins a la mort i resurrecció. D'aquesta manera, la nostra peregrinació en l'*esperança* ha trobat el seu fonament ferm, el seu camí segur. Ara, a la darrera part del camí, deixarem que el misteri de Crist, que culmina en la Resurrecció, alliberi la seva llum de salvació en contacte amb la realitat humana i històrica actual, amb les seves preguntes i els seus desafiaments.

La nostra vida està marcada per innumbrables esdeveniments, plens de matisos i de vivències diferents. A vegades ens sentim alegres, altres vegades tristos, altres fins i tot satisfets, o estressats, gratificats o desmotivats. Vivim molt ocupats, ens centrem a aconseguir resultats, arribem a aconseguir fites també altes, prestigioses. I viceversa, restem suspesos, precaris, esperant èxits i reconeixements que triguen a arribar o que no arriben mai. En resum, ens trobem experimentant una situació paradoxal: voldríem ser feliços, però és molt difícil aconseguir-ho de manera continuada i sense disgustos. Acceptem les nostres limitacions i, al mateix temps, tenim l'impuls irreprimit d'intentar superar-les. En el fons, sentim que sempre ens falta alguna cosa.

De fet, no hem estat creats per a la mancança, sinó per a la plenitud, per a gaudir de la vida en abundància, d'acord amb l'expressió de Jesús a l'Evangelí de Joan (cf. 10,10).

Aquest desig gran del nostre cor pot trobar la darrera resposta no en els rols, no en el poder, no en el tenir, sinó en la certesa que algú es fa garant d'aquest impuls constitutiu de la nostra humanitat; en la consciència que aquesta espera no serà decebuda o frustrada. Aquesta certesa coincideix amb l'esperança. Això no significa que hàgim de ser optimistes: l'optimisme sovint ens decep quan veiem que les nostres expectatives cauen, mentre que l'esperança promet i compleix.

Germanes i germans, Jesús ressuscitat és la garantia d'aquesta arribada! Ell és la font que sadolla la nostra set ardent, la set infinita de plenitud que l'Esperit Sant infon en el nostre cor. La resurrecció de Crist, de fet, no és un simple succés de la història humana, sinó l'esdeveniment que la va transformar des de dins.

Pensem en una font d'aigua. Quines són les seves característiques? Sadolla i refresca les criatures, rega la terra, les plantes, fa fèrtil i viu allò que d'altra manera seria àrid. Alleuja el caminant cansat i li ofereix l'alegria d'un oasi de frescor. Una font apareix com un do gratuït per a la natura, per a les seves criatures, per als éssers humans. Sense aigua no es pot viure.

El Ressuscitat és la font viva que no s'assecarà i no pateix alteracions. Roman sempre pura i preparada per a qualsevol que tingui set. I com més assaborim el misteri de Déu, més ens atrau, i mai no quedem completament sadollats. Sant Agustí, en el desè llibre de les

Confessions, capta aquest anhel inesgotable del nostre cor i l'expressa en el famós Himne a la Bellesa: «Vas exhalar la teva fragància i vaig respirar, i ja sospiro per tu; vaig gustar-te, i sento fam i set; em vas tocar, i em vaig abusar en la teva pau» (X,27,38).

Jesús, amb la seva Resurrecció, ens ha assegurat una font de vida permanent: Ell és el Vivent (cf. Ac 1,18), l'amant de la vida, el victoriós sobre qualsevol mort. Per això és capaç d'oferir-nos alleujament en el camí terrenal i assegurar-nos la quietud perfecta en l'eternitat. Només Jesús mort i ressuscitat respon a les preguntes més profundes del nostre cor: Hi ha realment un punt d'arribada per a nosaltres? Té sentit la nostra existència? I el sofriment de tants innocents, com podrà ser redimit?

Jesús ressuscitat no deixa caure una resposta “des de dalt”, sinó que es fa el nostre company en aquest viatge sovint cansat, dolorós, misteriós. Només ell pot omplir la nostra gerra buida, quan la set es fa insuportable.

I ell és també el punt d'arribada del nostre caminar. Sense el seu amor, el viatge de la vida es convertiria en un vagarejar sense meta, un tràgic error amb un destí perdut. Som criatures fràgils. L'error forma part de la nostra humanitat, és la ferida del pecat que ens fa caure, renunciar, desesperar. Ressorgir significa, però, tornar-se a aixecar i posar-se drets. El Ressuscitat garanteix l'arribada, ens condueix a casa, on som esperats, estimats, salvats. Fer el viatge amb ell al costat significa experimentar ser sostinguts malgrat tot, sadollats i enfortits en les proves i en les fatigues que, com pedres pesades, amenacen de bloquejar o desviar la nostra història.

Estimats, de la resurrecció de Crist brolla l'esperança que ens fa gustar de manera anticipada les fatigues de la vida, una quietud profunda i joiosa: aquella pau que només Ell ens podrà donar al final, sense fi.